

ציפורה זלמנוביץ' נולדה בליל פורים 1912 בכפר "ניובה" שבפולין.

ציפורה הייתה הבת הקטנה מתוך 3 בנות.

אמה של ציפורה לימדה אותה על אהבת הארץ מגיל קטן והחדירה בה את השאיפה לעלות לארץ.

אביה נפטר שהייתה צעירה, ואחרי זמן מה אמה התחתנה שוב עם גרוש +בת.

בתו של הבעל של אמה לא אהבה את ציפורה ואף התעללה בה.

היא הכירה את בעלה לעתיד, ברוך הפטמן (זלמנוביץ') בהכשרה בסלובקיה בשנת 1936 כשהייתה בת 18.

היא הייתה צריכה באותה שנה לעלות לארץ ישראל אך הרוסים נכנסו לפולין ואמה פחדה שתלך.

לאחר חלום על סבה שאומר לה לעלות לארץ ישראל, ציפורה ביחד עם תמיכתה של אמה החליטה לעשות זאת.

היא עברה את הגבול לקריפוקה כדי לקחת רכבת התוביל אותה למונקאץ'.

כאשר היא הגיעה לתחנת הרכבת ציפורה גילתה שצריך להראות תעודת זהות ולה אין כזאת. לפתע ילדה קטנה ניגשה אליה ואמרה שאמה ברכבת ואם צפורה יכולה ללוות אותה לשם (לילדים קטנים היה אסור לעלות לרכבת לבד). כשהתקרבה עם הילדה אנשים יצאו ונכנסו אל הרכבת ובתוך כל ההמולה, ציפורה הצליחה להיכנס לרכבת בלי תעודת זהות.

במונקאץ' היא פגשה את משפחתו של בעלה לעתיד ברוך, שיעצו לה לנסוע לבודפשט שם נמצא מרכז "המזרחי" שיעזור לעלות לארץ ישראל.

שבוע ימים היא הייתה בהכשרת "מרים" בבודפשט. לאחר ההכשרה העלו אותה לאוניה שהייתה אמורה להפליג לא'. בביקורת גילו שיש לה רק תעודת זהות רוסית, הורידו אותה מהאונייה והכניסו אותה לכלא. לאחר יום הופיע יהודי ואמר שהאונייה עדיין בנמל והוא ישחרר את ציפורה תוך 24 שעות.

לאחר אותן שעות ציפורה הייתה באוניה ובגלל הצפיפות באוניה חלתה.

ב6.1.40 האוניה הגיעה לנמל חיפה ומשם ציפורה הועברה למחנה המעצר עתלית אשר שימש כבית הבראה.

מכל משפחתה רק היא ובת הזודה שלה נשארו בחיים לאחר השואה.

כאשר ברוך הגיע לארץ השניים התחתנו ונולדו להם 2 ילדים.

ציפורה נפטרה לפני 18 שנים, והשאירה אחריה שושלת מכובדת.

ציפורה היא סבתא רבא של רז חברת הקבוצה ואף שמה השני של רז הוא ציפורה.